

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Der er gjort baade almindelige og specielle Bemærkninger vedrørende selve Principet med at instituere dette Lurmærke. Der er blevet peget paa, at der er en Fare forbunden med Indførelsen af et saadant tvungent Fællesmærke, som alle eksporterende Mejerier skulle forsyne deres Eksportvarer med, og det kan ikke nægtes, at der er en Fare derved. Det er nemlig saaledes, at skønt det aldrig har skullet være og heller ikke i dette Øjeblik er et Kvalitetsmærke, medfører dog den Omstændighed, at det er et Mærke, der er saavel for det gode som for det daarlige eller mindre gode Smør, en Fare for, at Energi slappes noget. Det er en Sandhed, det er rigtigt, men det er just denne Ulempe, som man søger ved de særlige Bestemmelser i denne Lov at imødegaa, at forekomme. Det er dertil, Bestemmelserne om Mejeri-brugets Initiativ i Henseende til tvungen Deltagelse i Smørbedømmelser baade ved Statslaboratoriet og ved de lokale Smørudstillinger sigte, fordi Mejeribruget selv kan komme til at lide under den Vanskelighed, den Fare, der er forbunden med Fællesmærket, samtidig med, at der jo ogsaa — ellers skulde vi jo ikke have det — er et Gode ved Etableringen og Opretholdelsen af dette Fællesmærke. Det beder jeg erindret og fastholdt. Jeg gentager, at dette National- eller Fællesmærke, Lurmærket, ikke er noget Kvalitetsmærke, men et Oprindelsesmærke; men ved at det er et Oprindelsesmærke, har dets Anvendelse jo den Virkning, at man til enhver Tid kan se paa en Fustage, hvorfra den stammer, og det bliver saaledes i Producenternes velforstaaede Interesse, at det maa gaa op for Køberne, staa som en fastslaaet Kendsgerning for dem, at det, der er i den med Oprindelsesmærket mærkede Fustage er en god Vare. Derfor bliver der Sammenhæng mellem dette at have et Oprindelsesmærke og at gøre den Vare, der befinder sig under dette Oprindelsesmærke, saa god som muligt. Men egentligt Kvalitetsmærke er det ikke, det har ikke været det, og man tilsigter heller ikke ved denne Lov at gøre det til noget saadant.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem (Hage) spurgte mig, om Bestemmelsen i § 6 — det var af de mere specielle Bemærkninger vedrørende Lurmærket — hvor der er Tale om, at Landbrugsministeren kan fastslaa det nærmere vedrørende Mærkningen ved Anvendelsen af Bogstaver og Tal, fører til, at man i England med Sikkerhed kan finde Producenten, — det var

Meningen med Spørgsmaalet. Det tør jeg ikke sige, det gør, og det er heller ikke Opgaven. Det er Opgaven ved Hjælp af den Kontrolteknik, der her gives Plads for, at Kontrollen kan finde Producenten i Tilfælde af, at der er Fejl ved Smørret, men jeg tør ikke indestaa for, at Køberne selv kan finde Producenten. Men der er jo ikke noget i Vejen for, at Producenten, om han vil, kan, ved at mærke sin Kontrolseddel paa en særlig Maade, ved at føre sit eller Mejeriets Navn over paa Kontrolsedlen, sikre sig, at den, der aabner Dritlen, véd, hvorfra — hvilket Mejeri — denne stammer.

Saa er der Spørgsmaalet om Vandprocenten. Der maa jeg under Forhandlingerne her oppe i dette høje Ting som i det høje Folketing holde for, at vi bør ved denne Lov blive staaende ved de 16 pCt., ved den Grænse, der falder sammen med den engelske Regel. Der var Tale om — det er rigtigt — nede i Folketinget, at der skulde kunne gives Landbrugsministeren Bemyndigelse til efter Indstilling fra Mejeri-brugets Organisationer at nedsætte Grænsen for Vandholdigheden, naar der foreligger Indstilling fra Mejeri-brugets Organisationer desangaaende. Jeg har ikke modsat mig det og vil heller ikke principielt modsætte mig det her under Forhandlingerne i dette høje Ting. Det kunde jeg saa meget mindre gøre, som det er mig, der har udkastet Tanken, tilbudt det som et Mæglingsforslag mellem modstaaende Anskuelser for at bringe Samstemning og Enighed til Veje. Men jeg vil sige om denne Forholdsregel, som saaledes kan føjes ind i Loven, at det er jo hverken mere eller mindre end en lukket Paragraf, for hvilken der kan lukkes op i det Øjeblik, der er en Erkendelse af, at nu gaar det an at fastslaa f. Eks. 15 pCt. i Stedet for 16, nu gaar det an at fastslaa en lavere Grænse. Mejeri-bruget gør saa Indstilling derom, og Landbrugsministeren siger gennem en Bekendtgørelse: Nu er Grænsen 15 i Stedet for 16. Men denne Erkendelse skal være til Stede og skal have skaffet sig Udtryk gennem en Indstilling fra Mejeri-brugets Organisation. Men naar denne Erkendelse er til Stede og kan skaffe sig Udtryk, ja da er ogsaa Betingelsen for at føre en Lovændring gennem Rigsdagen til Stede. Man kan sige, at det er en Bekvemmelighedsforanstaltning, at man ikke behøver at sætte Lovgivningsmaskineriet i Bevægelse, men Lovgivningsmaskineriet staar jo ordinært til Tjeneste den største Del af Aaret, saaledes som Sædvanen har været og maaske ogsaa vil være fremdeles et Stykke Tid endnu, og